

Fișă de lucru- Moara cu noroc de I. Slavici

Prof. Nicoleta Mitu

1. Mitropolitul Teofil susține în Cazania din 1664 că „Mărirea deșartă și iubirea de arginți, acestea sunt niște neputinți iuși ale sufletului”. Faceți legătura între această reflecție și teza nuvelei psihologice „Moara cu noroc”: „Omul să fie mulțumit cu sărăcia sa, căci, dacă e vorba, nu bogăția, ci liniștea colibei tale te face fericit”.
2. Explicați relația dintre titlul Moara cu noroc și sfârșitul tragic al nuvelei.
3. Ce înțelegeți prin următoarea afirmație: „Acela a cărui avere depinde numai de avuție va fi sărac întotdeauna”.
4. Explicați afirmația finală: „Sâmțeam eu că nu are să iasă bine: dar așa le-a fost data”.
5. Plecând de la afirmația lui Lică Sămădăul că: „Pe om nu-l stăpânești decât cu păcatele lui, și tot omul are păcate, numai că unul le ascunde mai bine. Ca să le dea mai lesne pe față, caută-i slăbiciunea, fă-l să și-l deie de gol și faci cu el ce vrei...” precizați:
 - a. care sunt slăbiciunile fiecărui personaj și care sunt tehnicile de investigare utilizate?
 - b. care sunt trăsăturile lui Lică ce se desprind din acest fragment?
- 6.a. Explicați disperarea lui Pinte din replica: „Sfinte Doamne, încotro s-a dus? Îmi scapă, iar îmi scapă” și mijloacele prin care aceasta a fost sugerată,
 - b. Avem stil direct, indirect sau indirect liber și de ce?. Plecând de la situația de mai sus faceți schimbările necesare în așa fel încât să se încadreze în celelalte stiluri.

7. Identificați trăsăturile operei realiste plecând de la următoarele citate:

„-Vorbă scurtă, răspunse Ghiță, să rămânem aici, să cârlesc mai departe cizmele oamenilor [...]și să ne punem pe prispa casei la soare, privind eu la Ana, Ana la mine, amândoi la copilăș, iară d-ta la tustrei. Iacă liniștea colibei [...]

-Atunci să nu mai pierdem vorba degeaba. Mă duc să vorbesc cu arendașul, și de la St. Gheorghe cârciuma de la Moara cu noroc e a noastră”.

8. Indicați modul în care naratorul de persoana a III-a realizează analiza psihologică în următoarele fragmente:

„Ghiță, galbăn la față, ca și când i-ar fi secat tot sângele din vine, stetea întins pe pământ, culcat pe brânci, privind țintă și cu ochii însetați în vale”

„Lică se ridică iute și începu să-și șteargă sângele de pe obrajii zgâriați [...]ca și când mâna ei ar fi fost otrăvită [...]Iară zgârietura din față îl ustura și-l făcea mereu să se întrebe ”Ce vor zice oamenii dacă mă vor vedea zgârit la față și mușcat la mână? [...]Încă de pe când plecase de la Moara cu noroc, îl apucaseră fierbântelile; acum începu să-l treacă sudorile și tremura încât abia mai stetea pe picioare”